

KINTA KOLUMNA

BADALONA, EL QUID DE LA QÜESTIÓ D'UNA SOCIETAT

Què passa amb tantes agressions sexuals grupals?

Massa sovint la crònica de les brutícies s'ha d'aturar sobre aquest fenomen i sembla que faltin arguments que puguin explicar aquest tipus d'agressions. Potser ens hauríem d'interrogar sobre el pes de la cultura tradicional, patriarcal i masclista respecte a aquest tipus de delictes? Violar en grup seria llavors un intent de demostrar la superioritat masculina? Un intent de sotmetre la dona? Els experts "oficials en" violència sexual defensen aquesta hipòtesi, no obstant això, ens trobem davant d'un fenomen que ells no saben ni explicar ni aturar.

Pels mateixos experts, l'existència de grups violadors - cada vegada més joves en edat- sempre es recolza en la influència dels uns sobre els altres i en la cohesió de grup com a explicació per a la realització d'agressions sexuals.

Rebobinem. Fins fa uns anys, les agressions sexuals grupals no s'inclouien en els estudis i eren gairebé invisibles per a la societat. Però des del 2016, hem vist un augment del nombre de denúncies, passant de 15 casos registrats aquell any a 25 casos només entre gener i juny de 2018 i des de llavors han anat en augment any rere any. I malgrat això, els "experts" encara no disposen d'informació que ajudi a aclarir per què es produeixen?

*VÍCTIMES no escalfabraquetes...
No és així, senyor policia?*

L'Argument que adolescents i adults joves –sempre homes– es troben en etapes de la vida on el sentit de pertinença al grup, la importància de la reputació i la submissió al líder adquireixen una rellevància extraordinària és una raó suficient per no tenir uns plans de treball per a evitar-ho?

Serà que són les fractures socials les que determinen els comportaments. Serà, com per exemple que l'índex d'abandó escolar més elevat d'Europa es dona a Espanya, on el 31,2% dels joves de 18 a 24 anys abandonen els estudis. Serà que el fet que el 39,5% dels espanyols estan en la incapacitat per permetre's una setmana de vacances anuals fora de casa provoca fractures profundes?

Per a nosaltres la raó profunda recau en la meritocràcia social. Aquest mèrit quasi santificat que és com un personatge de dues cares. De primer sembla "neutre" perquè així permet justificar la manera com es distribueix

la riquesa, els diplomes o les posicions socials. Coses "rars", a les quals no tothom pot accedir. Per tant, revolta la manera de com es distribueix en la nostra societat que ens fa creure que el mèrit es basa en còctel de diferents elements: esforç personal, moralitat o talent, i que d'alguna manera és "específic de cadascú".

El mèrit té però un altre costat molt més fosc. És sobretot un discurs politico-social, un fals relat produït pels dominants sobre el valor dels altres, que els permet legitimar les desigualtats socials. És, per tant, una retòrica, una ficció que justifica el lloc que ens assignen en la societat. Un discurs que destrueix vides, a escala individual, i societats a nivell col·lectiu.

En qualsevol cas el mèrit no sap exercir una de les més simples funcions d'execució, com la distinció entre el bé i el mal que tant pràctic els seria als que ens mal-governen.